

Himmel Judit így emlékszik a laktanyai napokra

Nagyon sok minden történt azokban az években, de ezek jó emlékek voltak.

Sok éven keresztül voltunk a húgossal a laktanya lakói az iskolai szünetekben 1-2 hetet. Sok fiú katona az ismerősünk lett, mivel 2 évig voltak katonák. Voltunk velük Diszelbe és Faddon is táborozni. Sokat kártyáztunk, biliárdoztunk. Szóval nagy élmény volt ott lakni a laktanyában.

A húgossal egy-két névre emlékezünk, Cserjési Ferenc¹, Damjanovich², Lengyel József³, Radnóti Péter⁴, Nyilas Mihály⁵, Vendel bácsi⁶...

A rajzot rólam Katona László csinálta 1965-ben. Ő tiszthelyettes volt, sokat kártyáztunk a szobájukban.

Solymos Tóni az Express együttes vezére is ott szolgált, később is tartották az Apuval a kapcsolatot.

Mellékelem pár mondatát: „...Tibor az utolsó éveiben gyakran járt ki hozzánk a zuglói üzletünkbe, leüldögélt, és nagyokat beszélgettünk. Kiskatona korom óta barátok voltunk, ő volt a laktanyában a védőszentem. Rengeteg kalandunk volt együtt, sokszor eljött velünk a zenekari bulikra. Ezért talán nekem a katonaidő nem is tűnt olyan rossznak és hosszúnak.

Ő volt az egyetlen, akivel a továbbiakban is tartottuk a kapcsolatot (a tisztek közül).

Az volt a szép, hogy fiatalok voltunk, és mindennek a jó oldalát néztük, és utólag is csak erre emlékeztünk... „

Egyik nyáron, este néztük a TV-t a kiskatonákkal. Én hintáztam a széken és felborultam. Az egyik fiú odaugrott és segített felállni. Véres lett a keze, kiderült, hogy betörtem a fejem.

Irány az ügyeletes orvos. Nagy turbánnal bekötötte és a kórházba irányított. A kiskatona nyakába vett, a finom nyári estén ketten mentünk a kórházba. Ott összekapcsolták és jöttünk vissza ugyanígy. Nagyon jó emlék volt, még a baleset ellenére is.

Juditék a táborban

A faddi úszókiképzésen ott voltunk a táborban.

Emlékszem mi átúsztuk a Dunát oda-vissza, Apu nagyon büszke volt ránk, mert sok katona nem tudott úszni.

Ők olajshordós uszályon ültek, onnan belökték őket a vízbe, aztán mi lett...

Amint már említettem Diszelbe a táborba mi is mentünk. Ott láttuk pl. a fenyőfák között az *Óz, a csodák csodája* filmet.

Azt nem tudom ki, de egy egerésző ölyvet elhozott Szekszárdra⁷.

Az épület előtt volt egy eperfa, arra kikötötték, de le tudott szállni a földre is. Solymos Tóni a kórházból egy kis fehér egeret hozott és az ott volt az irodában.

Egy szombati napon - Tóni valószínű kimenőn volt - a kiségeret a húgommal levittük "sétálni". Az udvaron állt egy pár tiszt (Vendel bácsi⁶ vezetéknévét már nem tudom, Lengyel József...). Az ölyv a földön kapirgált.

Egyikük azt mondja, nem mered a madár elé tenni? Én kis naiv, letettem. A madár csak nézte-nézte, és egyszer csak szőröstől-bőröstől lenyelte.

Na most mi lesz? Tóninak a terve az egérrel az volt, hogy kilövi egy rakétával. Oszkár volt az egér neve. A rakéta is Oszkár¹ volt. Azt már nem tudom, hogy reagált, de a rakétát következő héten fellőttük⁸. Kb. 3 emelet magasságba felrepült, orrával lefelé visszaesett. Valószínű az egér akkor is elpusztult volna.

szerk.megjegyzések: ¹ö.vsf.szd. szpk., ² Damjanovics Imre, vv.z.szpk., ³ ö.vsf.szd.pk., ⁴ ö.vsf.szd. szpk., ⁵ Nyilas László (Misi) vv.z. szpk., ⁶ Barátfalvi Vendel, táb.vv.ag.ra. pk., ⁷ a diszeli élestáborból, ⁸ a kilövésre a faddi vizitáborban került sor